

Søndag d. 10. maj 2015, kl. 10.00, Gottorp Slots Kirke, Slesvig

5. s. e. påske, Johs. 16, 23b-28

.....
I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Jeg vil bede Jer rejse Jer og høre evangeliet til i dag, 5. s. e. påske.

Det står skrevet hos evangelisten Johannes, kap. 16 vers 23 – 28.

Temaet i dag er bøn.

Og tro og liv og død og kristendom og fortvivlelse og glæde, kamp og velsignelse og rystelser.

Men altså også bøn.

Bøn virker.

Det betyder ikke at vi får præcist det vi beder om. Et lykkeligt liv f.eks.

Det betyder heller ikke at vi bliver fri for det vi evt. gerne vil være fri for.

Død og mørke og ondskab.

Det er ikke sådan bønnen virker.

Bøn virker fordi den holder os fast på Gud.

Holder os fast på at Gud er der og at han vil os. At vi er hans og at alt hans er vores. Hans liv, hans død, hans opstandelse fra de døde.

Når vi beder sættes vi ind i den virkelighed.

Bøn er derfor nok vores ord. Det er os der siger dem.

Men det er samtidigt Guds svar.

Bøn er på én gang at råbe sin glæde og sin fortvivlelse ud til Gud og samtidigt, i det, at høre hvad han har at sige.

Bøn er at stille sig ind under Guds ord.

Og stående der sker det at man får håb. At man tør tro. Ofte på trods, men dog tro, at livet er der, - at det opstår hvor man ikke tror det muligt og selv når man ikke har fortjent det. Og slet ikke på grund af os, men fordi Gud vil det.

Det er sådan bøn virker.

Og det er det, bøn virker. Håb og tro. På Guds kærlighed.

Men lad os begynde et andet sted.

Nemlig med den lidt besynderlige historie vi hørte læst fra alteret i begyndelsen af gudstjenesten.

Historien om Jakobs kamp med Gud.

Jakob er én af de gamle patriarker fra Det Gamle Testamente.

I historien i dag er han på vej tilbage til sit land som han forlod mange år tidligere. Jakob havde nemlig snydt sin gamle far og sin storebror Esau som

I måske kan huske fra jeres børnelærdom. Han havde snydt sig til sin fars velsignelse. Egentligt var det Esau der skulle have haft farens velsignelse og

alt det faren var blevet velsignet med af gods og guld. Men hans lillebror

Jakob er en snydepels og en dag hvor Esau er ude på marken forklæder

Jakob sig som Esau - godt hjulpet af deres mor (ja, mødre! Og så endda på

mors dag). Jakob går ind til deres gamle halvblinde far, spiser sammen med ham og det ender med at faren velsigner ham, i den tro at han dermed velsigner Esau.

Bedrageriet bliver selvfølgelig afsløret og både Jakobs bror Esau og deres gamle far bliver så vrede, at Jakob beslutter sig for at det nok er klogest at rejse lidt væk. Så han tager op nordpå til sin morbror.

Der blev han gift og fik børn og arbejdede i mange år.

Men en dag syntes han at det er tid til at rejse tilbage.

Han samler alle sine folk, sin store familie, alle dyrene og alt sit pik-pak og begiver sig af sted.

Han kommer så til en flod der hedder Jabbok.

Han finder et vadested og sørger for at få familie, dyr og folk godt over og så ved aften tide krydser han selv floden.

Men langt ud i vandet når han ikke, før der er én som angriber ham. Under kampen giver den fremmede Jakob et slag på hofteskålen mens han siger til Jakob: 'slip mig'. Men Jakob svarer: 'Jeg slipper dig ikke før du velsigner mig'. Og kampen ender med at den fremmede velsigner Jakob og giver ham et nyt navn.

Da solen står op, kan Jakob så endeligt krydse floden. Med Guds velsignelse – for det viser sig at det er Gud Jakob har kæmpet med, men også med et slag på hoften som betyder at han resten af sit liv måtte halte. Det er som sagt på mange måder en underlig historie. Men den rummer en erfaring som jeg tror de fleste af os har og genkender fra os selv. At livet indimellem er en kamp. Undertiden en kamp på liv og død, en kamp om velsignelsen og et godt liv. Er jeg velsignet? Er mit liv velsignet? Hvis jeg

rammes af sygdom eller ens kære dør. Hvis man lever på kanten, måske fordi ens barndom var hård og opvæksten kantet. Kan man så sige at man er velsignet?

Hvis livet går uden om een i en grad så man har svært ved at komme tilbage til det. Fødderne vender simpelthen den forkerte vej, så selv om man gerne ville krydse floden, krydse sine spor som Jakob og vende tilbage til livet og gå efter velsignelsen, så kan man ikke.

Er ens liv så velsignet? Af Gud?

Det skal det være, for vi ønsker et godt liv, af hele vort hjerte. For os selv og for dem vi holder af. Men er det velsignet eller må vi kæmpe for velsignelsen, som Jakob?

På samme måde rummer historien også den erkendelse at man ikke kan gå gennem livet uden at blive mærket af det.

Jakob får et slag på hoften, men man kan blive ramt på mange forskellige måder, så man bliver halt og så man synes at ens liv bliver halt.

Der hvor vi alle sammen er sårbare og kan rammes, er i kærligheden. At vide og at høre og at mærke at vi er holdt af også når vi ikke er til at holde ud. Det er vigtigt for at vi kan leve. Og her er vi nemme at ramme, nemme at såre.

Men også i et hele taget. Livets sårbarhed. Vores forkrænkelighed som de gamle sagde det. At livet kan krænkes af sygdom og død, og at det bliver det.

Slaget på hoften. De fleste af os må halte som Jakob.

Det er en vigtig erkendelse at det er sådan vores liv er.

Måske især i dag hvor vi hører en tekst om at vi skal bede og at vi skal få.

Fordi det kunne høres som om – bare du beder nok og beder rigtigt – så får du et lyst og lykkeligt liv, uden problemer, uden mørke og død. Sådan vupti.

Måske vil nogen ovenikøbet give sig til at regne forlæns og baglæns og slutte fra - at hvis du har et godt liv så er det fordi du er et godt menneske og en god kristen som beder rigeligt og har en god og stærk tro, - mens hvis dit liv er skidt og fyldt med modgang – så er det sikkert fordi du er et skidt menneske og en dårlig kristen som aldrig beder og som har en svag og ringe tro.

Sådan kan man ikke slutte.

Ikke på nogen måde.

Ja, jeg vil gå så vidt som til at sige at det er direkte ukristeligt hvis man gør det.

Et liv, vores gudgivne liv, er et liv der som Jakobs rummer både godt og ondt, lys og mørke, liv og død. Det skjuler kristendommen ikke på nogen måde.

Kristendommen skjuler heller ikke at vi mennesker tit er som Jakob.

Misundelige, snydere, feje, og indimellem temmelig ubehagelige.

Kristendommen er som I kan høre ganske realistisk.

Den bilder hverken sig selv eller andre ind, at bare man tror på Gud, så bliver livet en dans på roser.

Kristendom er nemlig ikke en flugt fra virkeligheden.

Kristendom er tværtimod at se virkeligheden i øjnene, præcist som den er, - og lige dér, midt i det at fastholde livet.

Eller rettere sagt: kristendom er at det bliver fastholdt for os.

Det svarer til at jeg undertiden bliver spurgt, hvad man kan bruge kristendommen og Gud til og bøn til Gud til?

Får man et liv kun fyldt af lys og lykke, hvis man er kristen? Bliver man rigere end dem der ikke er kristne? Får man klogere børn og kønnere koner og mere kække mænd? Er man altid rask og går man uden om sorg og savn og smerte?

Nej. Det gør man ikke og det får man ikke og det bliver man ikke.

Men hvorfor så være kristen.

Hvad får man så?

Man får tro. Man får givet en tro på at livet det er livet værd. Også når det ikke lige ser sådan ud.

Og man får håb.

Man bliver rejst op så man kan stå op imod de magter der vil livet til livs.

Man bliver mødt med tilgivelse og forsoning.

Det gør i virkeligheden kristendommen til et rystende bekendtskab.

Det er jo rystende ubekvem at blive konfronteret med sig selv og sine mindre flatterende sider. Det bliver man i kristendommen.

Det er også rystende at høre at livet aldrig bliver fint og rent, lyst og perfekt – primært fordi vi mennesker ikke er det, men også fordi det er vilkåret.

Det betyder ikke at vi bare skal lade stå til. Selvfølgelig ikke. Vi skal kæmpe for velsignelsen for os selv og ikke mindst for andre.

Men vi skal ikke bilde os ind at vi kan få et liv uden modgang. Det findes ikke.

Men det allermest rystende ved kristendommen er, at den forkynder, ja insisterer på at livet vinder og døden taber.

Insisterer på at livet også er for os, der ikke altid lever op til det.

På at livet opstår selv hvor og når vi ikke tror det muligt.

Insisterer på tilgivelse.

Det kan man blive helt rystet af.

Det er som om vi er blevet mere fortrolige med døden og mørket end med lyset og livet. Frygten for ikke at slå til. Ikke at få likes nok og thumbs up. Håbløsheden og hævn.

Her vender kristendommen os om. Her siger den det vi ikke kan eller ikke vil sige os selv. Her forkynder den en sprængning, en rystelse, en tom grav. Kærlighed, tilgivelse, ja at livet opstår, fordi Kristus står op af døde i påskemorgenrøde.

Den virkelighed er grunden under os og himlen over os og det er den vi bliver holdt fast på, når vi beder, når vi synger salmer, når vi går i kirke og hører Guds ord og sidder til bords med vor Herre og får del i hans liv og død og opstandelse fra de døde.

Det holder os fast fordi det giver os noget at holde os til, noget at stole på.

Det kan ord. Det kan det at sidde sammen med andre, med vor Herre, omkring et bord, det kan velsignelsen – tale til os så vi tror det.

Derfor går man i virkeligheden ikke i kirke fordi man tror.

Ligesom man heller ikke beder og synger salmer, folder sine hænder eller hvad man nu gør, fordi man tror.

Jo nogle gange måske.

Men oftest går vi i kirke, beder, synger salmer, taler med Gud, læser i Bibelen fordi vi ikke tror. Fordi vores tro er lille eller helt forsvundet og der ikke er andet tilbage end jeg tror – hjælp min vantro. Fordi vores ord er små og vores opførsel smålig og skoene vi går i endnu mindre.

Det eneste der er stort er vores ego og vores domme over andre.

Vi går i kirke fordi vi har brug for at høre Guds store ord som skubber kaos og mørke til side og skaber et rum for os hvor vi kan være til, midt i det og trods det.

Vi kan have svært ved at tro det. Svært ved at tro at Gud vil os det godt.

Derfor beder vi ham sige det én gang til så vi kan høre det igen og igen.

Vi går i kirke og vi beder fordi vi ikke kan andet.

Det bliver en livline. Fra Gud til os.

Og det er det, Jesus vil indskærpe os i dag med ordene om at vi skal bede.

Inden jeg siger Amen er der en ting til, der skal med. Nemlig forskellen på Jakobs kamp og bøn om velsignelse og så vores bøn i Jesu navn.

Jakob holdt Gud fast og slap ham ikke før Gud velsignede ham.

Det gør Gud så. Velsigner Jakob og giver ham et nyt navn.

Jakobs liv med alt hvad det indebærer og rummer af godt og skidt, af lykke og ulykke, med kampe og sårbarhed og lys og mørke – lige præcist det liv velsigner Gud og stiller sig bag og siger: ja, dit liv er liv af mit liv. Det lover jeg dig.

Det samme siger Gud til os.

Men vi skal ikke kæmpe med ham i et vadested, købslå eller næsten tvinge en velsignelse ud af ham, - vi får den, kvit og frit den dag hvor vi bliver døbt. Da stiller Gud sig bag os og siger: du lille menneskebarn – du er mit barn og alt mit er dit. Mit liv, død og opstandelse fra de døde.

At bede – er derfor at stille sig ind under dåbens ord og sige med på dem.

Lovet været Gud vor Herre Jesu Kristi far, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.

Det holder os fast. Det virker – håb og tro på trods. Det er det vi har at holde os til.

Det er heller ikke så lidt.

Amen.